

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218204220
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1218204220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej vo veci starostlivosti o maloleté deti N. - F., M. R. XX.XX.XXXX J. B., M. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, so sídlom: Vazovova 7/A, deti rodičov: matka - U. L. B., M. R. XX.XX.XXXX, A. Q.: Q., A. XX, A.Č.. Q.: F. K. X, Q., zastúpená: Advokátskou kanceláriou NIKU &partners s.r.o., so sídlom: Prokopa Veľkého 51, Bratislava, a otec - I. L. N., M. R. XX.XX.XXXX, A. Q.: P. XXXX/X, L., A.Č.. Q. B. X, Q., o návrhu matky na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. apríla 2019 č.k. 11P/67/2018-394, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. apríla 2019 č.k. 11P/67/2018-394, v napadnutej časti p o t v r d z u j e.
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 16.04.2019 č. k. 11P/67/2018-394 zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na maloleté deti - F. N.Ú., M. R. XX.XX.XXXX, zo sumy 160,- € na sumu 310,- € mesačne od 15.05.2018 a na B. N., narodeného dňa 06.09.2004, zo sumy 140,- € na sumu 280,- € mesačne od 15.05.2018 do 31.07.2018 a zo sumy 140,- € na sumu 310,- € mesačne za obdobie po 01.08.2018. Zročné výživné za obdobie od 15.05.2018 do 30.04.2019 vo výške 1.732,26 € (na maloletú F.) a vo výške 1.886,77 € (na maloletého B.) uložil otcovi povinnosť uhradiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh matky zamietol. Týmto zmenil výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24.10.2012, č.k. 27P/155/2012-98 v časti o výške výživného. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že matka sa návrhom podaným na súd dňa 15.05.2018 (v znení doplňujúceho podania doručeného dňa 20.03.2019) domáhala zvýšenia výživného na maloletú F. zo sumy 160,- € na sumu 390,- € mesačne odo dňa podania návrhu a zvýšenia výživného na maloletého B. zo sumy 140,- € na sumu 350,- € mesačne odo dňa podania návrhu, a na sumu 390,- € mesačne od 01.08.2018, ktorý odôvodňovala zmenou pomerov od posledného rozhodnutia o výške vyživovacej povinnosti rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24.10.2012, č.k. 27P/155/2012-98 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/24/2013-118 zo dňa 17.09.2013. Otec s návrhom na zvýšenie výživného nesúhlasil.

3. Súd prvej inštancie návrh právne posúdil podľa § 26, § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočného stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava

II zo dňa 24.10.2012 č.k. 27P/155/2012-98 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/24/2013-118 zo dňa 17.09.2013 súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej F. zo sumy 120,- € na 160,- € mesačne a voči B. zo sumy 110 € na sumu 140,- € mesačne od 01.08.2012. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.10.2013. Súd prvej inštancie poukázal na zmenu pomerov na strane maloletých detí od tejto poslednej úpravy, keď maloletá F. začala v septembri 2017 navštevovať Španielske bilingválne gymnázium, výdavky na ňu matka v priebehu konania deklarovala vo výške cca 700,- € mesačne v členení: výdavky na stravu 180 €, hygienu/drogériu/kaderníka spolu 30,- €, ošatenie 120,- €, doprava 42,-€, voľný čas 30,- €, dovolenky 70,- €, poisťku a mobil 42,- €, bývanie 33,-€, náklady súvisiace so štúdiom 45,-€ mesačne (z toho matka dokladovala 50,- € ročný poplatok na ZRPŠ a 10,- € poplatok do triedneho fondu, čo predstavuje 5,- € mesačne), ako aj ročný náklad 500,- € v súvislosti s účasťou maloletej na jeseň 2018 na výmennom študijnom pobyte v Madride, organizovaným školou. Okrem toho matka dokladovala náklad 11,- € mesačne v súvislosti so štúdiom maloletej F. v odbore klavír na základnej umeleckej škole a tiež náklad 40,- € mesačne na súkromné doučovanie maloletej v anglickom jazyku. Liečebné náklady na maloletú z dôvodu jej dlhodobu zhoršeného zdravotného stavu predstavujú mesačne cca 30,- €. Na strane maloletého B. matka deklarovala výdavky vo výške cca 700,- € mesačne v členení: výdavky na stravu 250,- €, hygienu/drogériu/ kaderníka spolu 25,- €, ošatenie 150,- €, doprava 42,-€, voľný čas 20,- €, dovolenky 70,- €, poisťka 17,50 €, bývanie 33,- €, náklady súvisiace so štúdiom 35,- € mesačne (z toho matka dokladovala 50,- € ročný poplatok na ZRPŠ a 10,- € poplatok do triedneho fondu). Matka okrem toho deklarovala výdavky v sume 60,- € mesačne, súvisiace so športovaním maloletého B., ktorý aktuálne hrá futbal v športovom klube Inter (I.liga), avšak do spisu založila potvrdenie športového klubu FK INTER BRATISLAVA a.s., podľa ktorého náklady súvisiace s hraním v klube sú 990,- € ročne, t.j. 82,50 € mesačne. Maloletý B. má podľa lekárskeho potvrdenia založených do spisu matkou dlhodobu zhoršený zdravotný stav, aktuálne sa nachádza v období rýchleho rastu, čo má podľa matky vplyv nielen na zvýšené výdavky na stravu, oblečenie a obuv, ale aj na liečbu holennej kosti (ochorenie morbusosgoodschlatter vyskytujúce sa u rýchlorastúcich detí), ktoré výdavky matka deklarovala v sume cca 100,- € za 3 mesiace/33,50 € mesačne. Kristián je tiež sledovaný v očnej ambulancii a lieči sa na akné vulgaris, s čím sú taktiež spojené zvýšené náklady na kozmetiku. Na základe odporúčania lekára matka Kristiánovi uhradila jednorazovo 90,- € za rehabilitácie, a to v septembri 2018, čo predstavuje mesačný náklad 7,50 €. Ďalej matka jednorazovo uhradila za maloletého Kristiána poplatok vo výške 316,- € za 6 mesačné doučovanie - prípravu na bilingválne štúdium, a to v mesiaci 9/2018.

4. K aktuálnym pomerom na strane matky súd prvej inštancie uviedol, že matka maloletých je zamestnaná, jej priemerný čistý mesačný príjem z pracovného pomeru v roku 2018 bol vo výške 762,- €, okrem vyživovacej povinnosti voči maloletej F. J. B. má vyživovaciu povinnosť aj na plnoletú dcéru Simonu, poberá na každé dieťa rodinné prídavky, uplatňuje si daňový bonus. K majetkovým pomerom súd prvej inštancie uviedol, že matka maloletých vlastní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi rok výroby 2001 a 2-izbový byt na Vrakunskej ceste v Bratislave, kde počas tohto konania býva spolu s tromi deťmi. Do marca 2018 vlastnila spolu so svojím priateľom byt v Rovinke, ktorého spoluvlastníčkou už nie je. Uvedený byt bol kupovaný z úspor jej priateľa a z hypotekárneho úveru poskytnutého matke vo VÚB a.s. bez skúmania jej príjmu, nakoľko bola členkou Slovenskej lekárskej komory. Úver bol zabezpečený záložným právom na rozostavanú nehnuteľnosť, ako aj na ďalšiu nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve jej priateľa. Podľa vyjadrenia matky splátky úveru splácal jej priateľ, a pretože ona do nehnuteľnosti investovala minimálne finančné prostriedky, výťažok z predaja zostal jemu. Dohodli sa však na poskytnutí čiastky 10.000,- € z predaja bytu matke, aby si mohla čiastočne zrekonštruovať dvojizbový byt, kde aktuálne žije s tromi deťmi. Uvedené tvrdenia matka riadne dokladovala zmluvou o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo dňa 14.03.2018, potvrdením o prijatí sumy 10.000,- € a súdu predložila aj čestné prehlásenie jej priateľa zo dňa 25.09.2018, ktorého obsah otec maloletých v priebehu konania nespomínal.

5. Súd prvej inštancie v rámci pomerov na strane otca maloletých uviedol, že je zamestnaný, priemerný mesačný príjem z pracovného pomeru v roku 2018 dosiahol vo výške 1.467 € netto. Otec maloletých okrem toho sám deklaroval aj netto príjmy z nájmu spolu v sume 600,- € mesačne, z toho 400,- € za byt v Bratislave a 200,- € za byt v Martine. Okrem vyživovacej povinnosti voči maloletému B. J. F. má otec vyživovaciu povinnosť aj na plnoletú dcéru P., t.č. upravenú právoplatným a vykonateľným uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 29Pc/8/2018-129 zo dňa 22.02.2019, ktorým bol schválený zmluvný uzavretý medzi účastníkmi tak, že výživné sa otec zaviazal platiť v sume 230,- € mesačne, počnúc od 15.05.2018 spolu so splátkami zročného výživného v celkovej sume 700,- €. Otec žije v byte

svojej manželky spolu s ňou a jej synom, kde pomerná časť výdavkov na bývanie pripadajúca na otca predstavuje cca 73,15 € mesačne. Súd prvej inštancie neprihliadol na výdavok na hypoúver čerpaný manželkou otca na byt, nakoľko nejde o výdavok otca, ale o výdavok jeho manželky vynakladaný ňou, za účelom kúpy bytu do osobného vlastníctva. Manželka otca je riadne zamestnaná, dosahuje čistý mesačný príjem cca 1.000,- €. K majetkovým pomerom otca súd prvej inštancie uviedol, že vlastní byt v Martine, ktorý na rozdiel od predchádzajúceho konania nie je zaťažený úverom a tiež byt v Bratislave na Svätoplukovej ul., na ktorý spláca hypoúver v sume 309,72 € mesačne (zostatok hypoúveru bol k 24.09.2018 vo výške 75.613,42 €). Okrem toho otec v dedičskom konaní po svojom otcovi nadobudol majetkové podiely v hodnote 16.065,86 €, polovičný podiel k rekreačnému domu v obci Budiš, ktorého hodnotu deklaroval na 20.000,- €, a tiež podiel k trojizbovému bytu v Martine, kde je polovičnou podielovou spoluvlastníčkou matka otca, ktorá v byte aj dosiaľ žije. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že otec sa s dcérou F. vôbec nestretáva, nad rámec výživného jej prispel v priebehu konania dobitím kreditu v mesiacoch máj až august v minimálnej výške, pričom od augusta 2018 sa prestal stretávať aj s maloletým B. a ani jednému z detí neposkytuje žiadne vecné plnenia nad rámec výživného, a to ani pri príležitosti sviatkov, prípadne k Vianociam.

6. Kolízny opatrovník v konaní pred súdom uviedol, že od posledného zvýšenia vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov u maloletých detí. Žiadal preto zvýšenie výživného u B. na 300,- € a u F. na 320,- € mesačne.

7. Súd pri rozhodovaní o zmene výšky vyživovacej povinnosti posudzoval komplexne všetky zmeny pomerov účastníkov, ku ktorým došlo od poslednej úpravy, pričom zistil, že disponibilný príjem otca sa v porovnaní s príjmom v pôvodnom konaní výrazne zvýšil, a to minimálne o 1.000,- € netto, keďže v pôvodnom konaní dosahoval príjem zo zamestnania 1.024,- € netto mesačne a výdavky na úvery mal spolu 508,- € mesačne. Aktuálne otec dosahuje zo zamestnania príjem priemerne 1.467,- € netto mesačne a má tiež príjem z prenájmu bytov v Martine a v Bratislave spolu 600,- € netto mesačne. Príjem otca v pôvodnom konaní (1.024,- + 183,- (nájom bytu v Martine) = 1.207,- €) po zohľadnení nákladov na dva úvery vo výške 508,- € teda predstavoval 699,- € netto mesačne. Naproti tomu aktuálne má otec príjem 2.067,- € netto (1.467,- € zo zamestnania + 600,- € z nájmov) a aj po zohľadnení nákladov na zostávajúci hypoúver vo výške 309,72 € má otec disponibilný príjem 1.757,28 € netto mesačne, čo je o 1.058,28 € viac ako v pôvodnom konaní. Súd prvej inštancie navyše konštatoval, že výdavok otca na hypoúver v sume 309,72 € mesačne, nie je možné zohľadniť pri určení výšky jeho vyživovacej povinnosti, nakoľko otec byt zaťažený hypoúverom t.č. nepotrebuje na vlastné bývanie a tento výdavok otca možno teda posúdiť len ako investičný, s cieľom získania predmetnej nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva. Na druhej strane príjem matky v pôvodnom konaní bol 800,- € brutto (čo je cca 690,- € netto) a teraz má matka príjem cca 1.000,- € brutto (762,- € netto), čo predstavuje nárast o cca 72,- € netto. Matke mierne klesli náklady na bývanie zo sumy 243,- € na sumu 132,- €, avšak za cenu poklesu úrovne bývania maloletých detí prechodom z 3-izbového bytu do 2-izbového bytu, celkovo sa tak matke zvýšil disponibilný príjem o cca 183,- € mesačne, teda citeľne menej ako otcovi. Rovnako, čo sa týka majetkových pomerov rodičov, tie sa otcovi taktiež zlepšili, a to v súvislosti s dedením po svojom otcovi. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že majetkový prírastok otca je oproti majetkovému prírastku matky od posledného rozhodnutia súdu niekoľkonásobne vyšší, pričom maloleté deti sa na jeho využití t.č. nijako nepodieľajú. Súd prvej inštancie rovnako dospel k záveru, že na strane maloletých detí došlo k takej zmene, ktorá odôvodňuje čiastočné zvýšenie vyživovacej povinnosti otca. Poukázal na to, že potreby detí sa primerane veku zmenili, rozhodne museli vzrásť náklady na stravu, oblečenie a obuv detí v súvislosti s ich stúpajúcim vekom a rýchlym rastom. Nárast nákladov na životné potreby detí je spojený aj ich prechodom na vyšší stupeň školy, ako aj s ich zhoršeným zdravotným stavom oproti predchádzajúcemu konaniu. Súd prvej inštancie však nevyhovet matke, ktorá požadovala zvýšenie výživného u maloletej F. o viac než 140 % a u maloletého B. o viac než 150 %, v plnom rozsahu. Niektoré výdavky maloletých detí deklarované matkou nezohľadnil v plnej výške, a to napr. výdavky na stravu, resp. náklady na oblečenie a dopravu u oboch detí, nakoľko ich považoval za neprimerane vysoké. Nezohľadnil ani výdavok na poistenie, nakoľko nejde o nevyhnutnú potrebu detí. Po vyhodnotení jednotlivých položiek deklarovaných matkou sa súd prvej inštancie ustálil na výdavkoch maloletých detí zhodne na každé z nich vo výške cca 520,- € mesačne, pričom tieto sú sčasti kryté aj prídavkami na deti, ktoré poberá matka. U maloletého B. zohľadnil súd prvej inštancie aj zvýšené výdavky v súvislosti s jeho intenzívnou športovou činnosťou a tiež mimoriadne výdavky vynakladané matkou na rehabilitáciu a doučovanie.

8. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti otca súd prvej inštancie zohľadnil osobnú starostlivosť matky o ne, ako aj tú skutočnosť, že otec sa aktuálne s deťmi vôbec nestretáva a ani inak neprejavuje o ne záujem, čo vyplýva z elektronickej komunikácie matky s otcom založenej v spise, ako aj výpovede otca na pojednávaní, z ktorej vyplynulo, že žiadnym spôsobom neprejavuje záujem a snahu o stretávanie sa s maloletými deťmi. Pri maloletom B. za obdobie od podania návrhu do 31.07.2018 zohľadnil tú skutočnosť, že otec sa v tomto čase s B. stretával a počas realizácie styku s ním mu teda hradil nejakú časť jeho potrieb, ako napr. strava a pod. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že ak otec je schopný dosahovať príjem cca 2.000,- € mesačne, vlastní niekoľko nehnuteľností, ktoré nevyužíva na vlastné bývanie, pričom osobnú starostlivosť maloletým deťom neposkytuje žiadnym spôsobom, zvýšenie výživného ponúkaného otcom matke v sume 30,- € na každé dieťa je nedostatočné k tomu, aby si otec riadne plnil zákonnú vyživovaciu povinnosť. Výživné zvýšil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

9. Zročné výživné na maloletú F. vyčíslil súd prvej inštancie za obdobie od 15.05.2018 do 30.04.2019 v sume 1.732,26 € a na maloletého B. za obdobie od 15.05.2018 do 31.07.2018 v sume 356,77 €, za obdobie od 01.08.2018 do 30.04.2019 v sume 1.530,- €, t.j. spolu 1.886,77 €.

10.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal otec v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namieta, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil stav vecí a navrhuje odvolaciemu súdu, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že ho zaviazá platiť zvýšené výživné na maloletú F. v sume 200,- € a na maloletého B. v sume 200,- € od 15.05.2018 a vo zvyšnom rozsahu návrh matky zamietne. Potom adekvátne k tomu zročné výživné na maloletú F. od 15.05.2018 do 30.04.2019 v sume 460,- € žiada povoliť splácať v 4 splátkach po 115,- € mesačne a zročné výživné na maloletého B. za to isté obdobie určené vo výške 690,- € žiada povoliť splácať v 6 splátkach po 115,- € mesačne. Otec v odvolaní namieta, že počas celého konania bol matke poskytnutý väčší priestor na vyjadrenie, pričom dôkazy navrhované otcom najmä na zistenie vzťahu otca s deťmi, majetkových pomerov účastníkov, odôvodnených potrieb maloletých, neboli zo strany súdu prvej inštancie dostatočne vykonané a niektoré požiadavky a vyjadrenia otca v zápisnici z pojednávania neboli presne zaznamenané. Nesúhlasí s vyhodnotením jeho majetkových pomerov. Poukazuje na to, že matka v úmysle vytvoriť súdu domnienku jej výhradnej starostlivosti o maloleté deti, za účelom vyváženia vyživovacej povinnosti jej osobnou starostlivosťou, teda znížením jej podielu na výživnom, neuvádzala informácie týkajúce sa neblahého vzťahu otca s deťmi korektne. Matka cielene, úmyselne a dlhodobo vytláča otca zo starostlivosti a výchovy detí. Vylúčenie otca zo starostlivosti o deti a nedostatočná starostlivosť matky, ktorá dlhodobo počas školského roka chodí na dovolenky s partnerom a cez víkendy na chaty, spôsobila deťom emočné problémy prejavujúce sa navonok aj zhoršeným študijným prospechom a správaním k učiteľom. Syn B. často dostáva poznámky za drzé správanie, napomenutie riaditeľa školy a nerešpektovanie pokynov učiteľov, na polroku 2019 mal zhoršené vysvedčenie s trojkou, dcéra F. aj štvorku. Otec nesúhlasí s konštatáciou súdu prvej inštancie, že o deti nejaví záujem. Z predmetného rozsudku je zrejmé, že počas celého konania matka nepreukázala, že deti majú záujem sa s otcom stretnúť, žiadna sms alebo emailová správa, že chcú byť s otcom a že by sa s ním radi stretli. Otec má ďalej za to, že matka si cez inštitút výživného, ktoré žiada zvýšiť už 3 x od roku 2012, rieši osobný problém, keď už nie cez deti, tak aspoň cez nedôvodnú a likvidačnú výšku súm na výživné. Tri podania návrhov na výživné v priebehu 8 rokov by mali súdu evokovať podozrenie zo zneužívania inštitútu výživného matkou, v snahe finančne poškodiť otcovi aj s ohľadom na preukázanú skutočnosť, že pred súdnym konaním jej stačilo na každé dieťa zvýšiť výživné o 40,- €. Otec ďalej namieta nesprávne posúdenie jeho majetkových pomerov. V roku 2011 sa oženil s T.. V. E.. Tým, že neobýva svoj byt na Svätoplukovej v Bratislave, sa mu de facto zvyšuje príjem o 400,- € netto. Čo sa týka dedičstva, poukazuje na skutočnosť, že na nadobudnutie týchto nehnuteľností nevynaložil žiadne financie a práve naopak, má s ich údržbou výdavky. Predať chatu na Budiši nemôže, pretože nie je jej výlučným vlastníkom. Zároveň vytyka súdu prvej inštancie, že výdavky na výživné pre najstaršiu plnoletú dcéru P. N. neboli v predmetnom rozsudku uvedené ako výdavok otca, hoci výživné bolo v roku 2019 taktiež zvýšené v inom súdnom konaní na sumu 230,- € mesačne. Otec pri poslednom zvýšení výživného (rozsudok č.k. 27P/155/2012-98) mal platiť vo výške 1.024,- € netto + nájom 183,- € Martinský byt + 500,- € byt Svätoplukova, Bratislava, čo predstavuje príjem 1.710,- €. Náklady mal vtedy 508,- € na úvery byt Svätoplukova + Marin - byt. Čistý príjem otca pri poslednom zvýšení výživného v roku 2012-2013 bol teda 1.202,- € mesačne. V súčasnosti otec

zarába v čistom 1.250,- € + nájom 200,- € Martin + 400,- € Svätoplukova, t.j. 1.850,- € netto. Náklady na hypoúver má 309,- €. Čistý príjem deklaruje otec aktuálne vo výške 1.541,- € mesačne netto. Z toho vyplýva, že od posledného zvýšenia výživného v roku 2012-2013 sa mu zvýšili príjmy len o 339,- € a nie ako súd nesprávne vyhodnotil na strane 9 svojho rozsudku, že o minimálne 1.000,- € netto mesačne. Otec namieta, že plat sa mu od posledného zvýšenia výživného v rokoch 2012-2013 o 100% nezvýšil a nezmenili sa podstatne ani jeho majetkové pomery, pričom však súd prvej inštancie výživné na maloleté deti zvýšil o 100-120 %. Otec ďalej namieta nedostatočne zistený stav majetkových pomerov matky a zbavovania sa potenciálneho príjmu matky odmietaním práce s vyšším príjmom v odbore, ktorý vyštudovala, a na ktorý má prax a kvalifikáciu. Poukazuje tiež na to, že súd prvej inštancie príjem matky vo výške 10.000,- € uznal, že ho použila na zhodnotenie bytu, pričom jemu neuznal žiadne výdaje, ktoré mal a má v súvislosti s jeho bytmi, ktorých nájomné je zahrnuté do jeho majetkových pomerov, a teda aj do výšky výživného. Vo vzťahu k bytovej otázke matky s deťmi otec uvádza, že matka účelovo pre dané súdne konanie býva v 2-izbovom byte, pričom od narodenia do roku 2016 bývala v 3-izbovom byte na Trenčianskej ulici 54, Bratislava 2, kde majú doteraz matka a všetky deti trvalý pobyt. Súd prvej inštancie taktiež riadne nevyhodnotil, že sa matka zbavuje potenciálneho príjmu najmenej 900,- € mesačne, keď na poslednom pojednávaní sa pred okresným súdom vyjadrila, že farmaceutky s jej dvoma atestáciami zarábajú v lekárňach 1.600,- €, ale ona takú prácu v chemickom prostredí nikdy nebude vykonávať, jej stačí 760,- € (hoci pred súdnym konaním pracovala v klasických lekárňach, nie alternatívnych). Námietky otca smerujú aj proti neodôvodnenosti výšky súm deklarovanych na uspokojovanie potrieb detí a nedôvodnosť niektorých deklarovanych položiek, ktoré otec namietal počas prvoinštančného konania. Otec v konaní porovnal výdavky deklarované na dcéru P. N., ktorá bola vo veku maloletého syna a dcéry (14-15 rokov) pri poslednom zvýšení výživného 2012-2013 a uvádza, že boli o polovicu nižšie, ako deklarované matkou v tomto konaní. Namieta, že výdavky na dieťa v tom istom veku v tej istej rodine sa v priebehu 5 rokov nemohli navýšiť o 100 %. Má za to, že predmetný rozsudok je vydaný nielen v rozpore s § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď nie všetky deklarované výdavky matkou sú dôvodné, ale aj s § 62 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého sa má dieťa podieľať na životnej úrovni rodičov, pričom maloleté deti prekračujú životnú úroveň otca. Výživné na 2 deti bolo určené otcovi neprimerane vysoké v celkovej sume 620,- € na maloleté deti a 230,- € na plnoletú dcéru. Súčasne otec musí zaplatiť zročné výživné na maloleté deti v sume 1.732,26 € + 1.886,77 € a na plnoletú dcéru sumu 700,- €, čo je celkovo 4.319,03 €.

12. Matka vo svojom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhuje odvolaciemu súdu, aby o odvolaní otca rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 CSP, ako vecne správne potvrdí. Zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa zákonné požiadavky uvedené v § 220 ods. 2 CSP, a preto otcovo odvolanie považuje za účelové s cieľom oddialiť právoplatnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti o zročnom výživnom. Otec vo svojom odvolaní tvrdí, že súd riadne nezisťoval skutkový stav veci, týkajúci sa vzťahu otca s deťmi. Matka vo vzťahu k tejto otcovej výhrade k postupu súdu prvej inštancie poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia, kde súd prvej inštancie konštatuje, že otec sa roky s deťmi vôbec nestretáva a ani inak neprejavuje o ne záujem, čo vyplýva z elektronickej komunikácie matky s otcom založenej v spise, ako aj otcovej odpovede na otázku súdu na pojednávaní. Otec opätovne tak bez akýchkoľvek listinných dôkazov tvrdí, že matka cielene, úmyselne a dlhodobo vytláča otca zo starostlivosti a výchovy detí. Rovnako sa tak bez akýchkoľvek dôkazov usiluje pred odvolacím súdom spochybníť úroveň matkinej osobnej starostlivosti o deti, no na druhej strane on sám nemá záujem žiadnym spôsobom participovať na starostlivosti o deti. Matka odmieta tvrdenia otca o tom, že by si cez inštitút výživného riešila otcom nepomenovaný osobný problém, a že má snahu otca finančne poškodiť. Otec najskôr deklaroval záujem o zvýšenie výživného, poskytovanie iných plnení nad rámec výživného, a taktiež aj prejavil záujem o opätovné naštartovanie aspoň víkendového a prázdninového stretávania sa s deťmi. Nakoniec však všetko poprel, nebol ochotný sa o ničom ďalej s matkou baviť, odmietal nielen zvýšenie jeho príspevku na výživné pre každé dieťa (vrátane plnoletej P.), ale odmietal aj akýkoľvek kontakt s deťmi. Matke teda nezostalo nič iné, ako sa obrátiť so svojim návrhom na zvýšenie výživného na súd. Vo vzťahu k otcovi namietanému postupu súdu prvej inštancie k zisteniu jeho majetkových pomerov matka uviedla, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti považuje za veľmi detailné a presvedčivé, keď súd prvej inštancie venoval v bodoch 8 - 11 a 19 - 20 náležitú pozornosť všetkým relevantným skutočnostiam týkajúcim sa jednak zmeny pomerov na strane otca, ako aj matky. Nie je pravdou, že by súd prvej inštancie nebral do úvahy výdavky otca na výživné voči plnoletej P., keďže v bode 9 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie túto skutočnosť veľmi jednoznačným spôsobom reflektuje. Matka má ďalej za to, že otec vo svojom odvolaní účelovo zavádza odvolací súd, keď sa snaží natieniť, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil zvýšenie jeho príjmov o minimálne 1.000,-

€ mesačne, pretože podľa výpočtov otca sa jeho príjmy zvýšili iba o 339,- € mesačne. K majetkovým pomerom otca uviedla, že ak otec je výlučným/podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v celkovej výške spolu cca 256.000,- €, pričom jeho úverové zaťaženie predstavuje výšku iba 75.000,- €, zastáva matka názor, že v jeho možnostiach je predajom uvedených nehnuteľností dosiahnuť mimoriadny príjem vo výške minimálne 180.000,- €. Matka v rámci svojho vyjadrenia poukázala aj na tú skutočnosť, že v čase posledného rozhodnutia súdu o výživnom (24.10.2012) bol otcov príjem spolu 1.207,- € a za týchto zistených príjmových pomerov bola otcovi určená vyživovacia povinnosť v sume 160,- € na v tom čase maloletú P., a 160,- € na maloletú F. a 140,- € na maloletého B.. Celkovo 460,- € z príjmu 1.207,- €, čo predstavovalo 38% z čistého príjmu otca. Aktuálne pri čistom mesačnom príjme otca vo výške 2.141,- € (1.541,- € netto príjem od zamestnávateľa a 600,- € netto príjem z prenájmu nehnuteľností) bola otcovi určená vyživovacia povinnosť k maloletej F. v sume 310,- €, maloletému B. v sume 310,- € a k plnoletej P. na základe schváleného zmiernu v sume 230,- €, teda celkovo vo 850,- €, čo predstavuje 39% z čistého príjmu otca. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie (aj v čase odvolacieho konania) si otec viac neplní svoju vyživovaciu povinnosť k deťom inou formou, ako súdom určeným výživným, a preto matka zastáva názor, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď otcov podiel na odôvodnených výdavkoch formou výživného určil vo vyššom pomere ako 50 % odôvodnených výdavkov. Vo vzťahu k otcom uvádzaným ďalším námietkam ohľadne nedostatočne zisteného stavu majetkových pomerov matka tvrdí, že súd prvej inštancie sa všetkými otcom namietanými skutočnosťami zaoberal a náležite vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, konkrétne v bode 20 na strane 9. Na námietku otca, že sa matka údajne zbavuje potenciálneho príjmu odmietaním práce s vyšším príjmom v odbore, matka argumentuje, že dosahuje adekvátny hrubý mesačný príjem, s ohľadom na priemerný plat farmaceuta na území Slovenskej republiky, aj vzhľadom k tomu, že pracuje v lekárni bez požiadavky 12-hodinových pracovných zmien, nielen počas pracovných dní, ale aj počas víkendov a sviatkov, čo vzhľadom na jej výlučnú osobnú starostlivosť o deti nepovažuje za možné a vhodné. Vo vzťahu k deklarovanej výdavkom maloletých detí matka uvádza, že do tabuľky výdavkov pre potreby zvýšenia výživného uvádzala výlučne také výdavky, ktoré vedela preukázať aj prostredníctvom listinných dôkazov. Neuvoľovala napríklad výdavky na ošetrovanie detí stomatológom, prípadne výdavky spojené s očkovaním, ani výdavky súvisiace s údržbou a opravami 18-ročného motorového vozidla, ktoré matka využíva predovšetkým pre účely zabezpečenia dopravy samotných detí, ako aj iné výdavky, ktoré vznikajú bežne pri starostlivosti o deti, a ktoré nie je možné v absolútnej miere vydokladovať.

13. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania, podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.09.2020 (§ 378 C. s. p., § 219 ods. 3 C. s. p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právna zástupkyňa matky, otec a súčasne kolízny opatrovník, upovedomení zákonným spôsobom.

14. Výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne.

15. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu je zistenie ich skutočných príjmov, ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym, lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti má súd vychádzať jednak zo všeobecných hľadísk, t.j. zo skúmania odôvodnených potrieb dieťaťa, rozsah ktorý je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa. Vychádza zároveň aj z reálnych možností a schopností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Medzi týmito dvomi kritériami (medzi odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa a reálnymi schopnosťami a možnosťami rodičov) platí zásada priamej úmernosti, ktorá je plne v súlade s normatívnou zásadou, že dieťa má právo žiť na takej úrovni, na akej žijú jeho rodičia. To znamená, že čím je vyššia životná úroveň rodičov, tým je odôvodnené aj rozsiahlejšie uspokojovanie potrieb dieťaťa; teda jeho odôvodnenými potrebami sú aj také potreby, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú pre vývoj dieťaťa

prospešné, napr. rekreačné, kultúrne, také, ktoré vo vyššej miere zmiernujú zdravotný hendicap a pod. Rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa je tiež súčasne závislý od reálnych schopností a možností jeho rodičov - povinných poskytovať mu výživné, t.j. od ich zárobkových schopností a možností, počtu ich celkových vyživovacích povinností a pod. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú na ich výživu i celkovú starostlivosť úplne odkázané, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov je povinný venovať všetky svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to všetkých svojich detí bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože dieťa má právo na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre svoj zdravý rast a vývoj.

16. Aj pri rozhodovaní o zmene rozsahu výživného prípade pri rozhodovaní o zvýšení výživného prihliada súd k tomu, aby rozsah odôvodnenosti potrieb dieťaťa zodpovedal reálnym schopnostiam a možnostiam výživou povinných rodičov, pričom povinnosťou súdu pri rozhodovaní o tejto zmene rozsahu výživného je vykonať porovnanie pomerov - skutočností dôležitých pre určenie výživného tak na strane dieťaťa, ako aj u jeho rodičov, a to v čase predchádzajúceho rozhodnutia s pomermi existujúcimi v čase nového rozhodovania, na základe úplných výsledkov dokazovania. To znamená, že musí byť preukázané, či a v čom ide o zmenu pomerov, zmenu podstatnú, nielen prechodnú. Pre zmenu rozhodnutia o výživnom nepostačuje len úvaha o tom, že doterajšie výživné je už nepostačujúce, či všeobecné konštatovanie o zmene pomerov v dôsledku uplynutia určitého času.

17. V prejednávanej veci súd prvej inštancie, vykonal potrebné dokazovanie a v rámci neho i zistenie a porovnanie pomerov na strane maloletých detí, ako aj na strane ich rodičov v čase od poslednej úpravy (t.j. od roku 2013), s pomermi existujúcimi v čase rozhodovania v predmetnej veci (t.j. v roku 2019 v čase rozhodovania na súde prvej inštancie a v roku 2020 v čase rozhodovania odvolacieho súdu). Z tohto dokazovania vyvodil správne závery skutočného stavu, a následne správne právne závery, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd opakovane uvádza, že naposledy bolo o určení vyživovacej povinnosti k maloletým deťom rozhodované rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24.10.2012 č.k. 27P/155/2012-98, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/24/2013-118 zo dňa 17.09.2013, ktorým súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej F. zo sumy 120,- € na 160,- € mesačne a voči B. zo sumy 110 € na sumu 140,- € mesačne od 01.08.2012. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.10.2013. V danom čase mala maloletá F. 11 rokov, maloletý B. mal 9 rokov, a súčasne v tom čase bola ešte maloletá aj P., ktorá mala 14 rokov. V súčasnosti t.j. v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o zvýšení vyživovacej povinnosti na maloletú F.P. mala táto v čase rozhodovania súdu prvej inštancie 17 rokov, v čase rozhodovania odvolacieho súdu skoro 18 rokov, a pokiaľ ide o maloletého B. ten mal v čase rozhodovania súdu prvej inštancie 15 rokov a v čase rozhodovania odvolacieho súdu skoro 16 rokov. Odvolací súd má za to, že je nepochybné, že podstatná zmena pomerov nastala hlavne na strane maloletých detí. Maloleté deti vyrástli, zvýšili sa im výdavky v súvislosti so školou, ako aj v súvislosti s rastom, s krúžkami, ktoré maloleté deti navštevujú, so stravou, ako aj s ošatením. Tieto skutočnosti riadne v rámci odôvodnenia svojho rozsudku zohľadnil už súd prvej inštancie. Otec v rámci svojho odvolania namietal, že súd prvej inštancie nesprávne určil nárast jeho príjmu o cca 1.000,- € od posledného určenia výšky vyživovacej povinnosti, nakoľko pri poslednom zvýšení výživného t. j. v roku 2013 bol zistený čistý príjem otca zo zamestnania a súčasne aj z nájmu po odpočítaní úveru otca v rokoch 2012 až 2013 vo výške 1.202,- € netto mesačne. Pri tomto vyčíslení sa teda zohľadnil plat otca vo výške 1.024,- € netto + nájom 183,- € (t.j. byt v Martine) + 500,- € (t.j. byt na Svätoplukovej), čo predstavuje príjem 1.710,- €. Otec mal za to, že súd pri zisťovaní čistého príjmu otca odpočítal náklady za vtedy platené úvery vo výške 508,- € (t.j. išlo o dva úvery za oba byty), a preto bol jeho netto príjem 1.202,- € mesačne. Otec ďalej uviedol, že v súčasnosti zarába 1.250,- € netto mesačne (t.j. príjem z práce) + má príjem z nájmu vo výške 600,- € netto mesačne (200,- € za byt v Martine + 400,- € za byt na Svätoplukovej) t. j. spolu 1.850 € netto, a súčasne má náklady na úver (už iba jedného bytu) vo výške 309,- €. Podľa otca jeho čistý príjem otca teda predstavuje sumu 1.541 € mesačne netto, takže má za to, že sa mu zvýšili príjmy len o 339,- € a nie o viac ako 1.000,- € tak, ako to nesprávne vyhodnotil súd prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd preskúmal podrobnejšie odvolacie námietky otca vzhľadom k jeho príjmu a zistil, že v rámci konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 27P/155/2012 t.j. v konaní, kedy došlo naposledy k zvýšeniu vyživovacej povinnosti na maloletú F. a na maloletého B. súd prvej inštancie zobral do úvahy príjem otca v spoločnosti Slovak Telekom, a.s. vo výške 1.024 €, ako aj dohodnuté nájomné za byt v Martine vo výške 183,- €, a súčasne súd prvej inštancie zohľadnil a odpočítal úvery vo výške 507,- €. Je však pravdou, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zvýšení výživného v konaní vedenom pod sp.zn. 11P/67/2018 t.j. v tomto prebiehajúcim konaní pri výpočte porovnania týchto príjmov otca nezobral na zreteľ skutočnosť, že už súd prvej inštancie v rámci

odôvodnenia pôvodného rozsudku t.j. v konaní vedenom pod sp.zn 27P/155/2012 uviedol, že v byte na Svätoplukovej ulici v Bratislave preukázateľne byva iná osoba a nie je rozhodujúce, či otcovi platí, lebo neplatí nájomné, pretože uvedenú nehnuteľnosť jej majitelia na vlastné bývanie nepotrebujú, takže by mala slúžiť ako zdroj ich príjmov, rovnako ako byt v Martine, prípadne po jej predaji môžu obaja získať nezanedbateľné finančné prostriedky... Inak povedané, už súd prvej inštancie v rámci konania vedeného pod sp.zn. 27P/155/2012 zohľadnil potencialitu príjmu otca z nájmu bytu na Svätoplukovej ulici, avšak neuviedol výšku potenciality tohto príjmu. Ak by teda odvolací súd mal pripočítať k pôvodným príjmom otca sumu za nájom bytu na Svätoplukovej ulici (pričom výšku nájmu odvolací súd učil rovnako, aká je daná v súčasnosti), tak by potom príjem otca v danom čase t. j. v roku 2013 predstavoval sumu 1.024,- € - príjem spoločnosti Slovak Telekom, a.s. + 183,- € nájom bytu v Martine + 400,- € nájom bytu na Svätoplukovej ulici v Bratislave - 507,- € náklady za úver dvoch bytov t.j. = 1099,- € mesačný netto príjem otca v roku 2013. Odvolací súd však zistil, že otec však v rámci svojho odvolania netvrdil pravdu ak uviedol, že jeho súčasný príjem je vo výške 1.250,- €, nakoľko z výpovede otca na pojednávaní konanom dňa 16.04.2019, ale aj z odpovede na lustráciu v Sociálnej poisťovni vyplýva, že otec pravidelne v marci každý rok, poberá ročnú odmenu vo výške 2.200,- € netto, ktorú bolo potrebné započítať do jeho príjmu zo zamestnania. Na základe uvedeného potom priemerná výška príjmu otca zo zamestnania, spolu so započítaním ročnej odmeny pravidelne otcovi vyplácanej v rámci výplaty v marci, predstavuje sumu 1.433,33 € netto mesačne. Ak teda k uvedenému príjmu otca pripočítame následne aj príjem z nájmu jeho dvoch bytov t.j. sumu vo výške 600,- € netto mesačne (200,- € za byt v Martine + 400,- € za byt na Svätoplukovej) príjem otca bude predstavovať sumu vo výške 2033,33 € netto mesačne. Ak bol teda pri poslednom rozhodovaní o výške výživného príjem otca vo výške 1.099,- € t.j. v roku 2013 a v súčasnosti je jeho príjem vo výške 2.033,33 €, potom sa potom príjem otca zvýšil o sumu cca 934,33 € netto, takže odvolacia námietka otca v danom smere nemá svoje opodstatnenie. Pokiaľ ide o argumentáciu otca uvedenú v odvolaní, že matka cielene a úmyselne dlhodobo vytláča otca zo starostlivosti a výchovy detí, a taktiež, tvrdenie otca, že u detí sa prejavil už syndróm navrhnutého rodiča, v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o maloletého syna je potrebné uviesť, že otec sa s maloletým synom stretával až do júla 2018 pravidelne. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi otcom a synom vznikol určitý konflikt, ktorý sa pretavil do toho, že syn sa s otcom stretávať ďalej nechce. V tomto prípade sa však aj otec podľa názoru odvolacieho súdu s uvedenou situáciou ako keby stotožnil, a čakal na impulz za účelom stretnutia od detí, ktorý však neprišiel. Z týchto dôvodov podľa názoru súdu otec obviňuje matku z ovplyvňovania detí (čo odvolací súd nevyklučuje), avšak na druhej strane si otec neuvedomuje, že vo vzťahu k deťom neprejavil až takú iniciatívu a záujem o maloleté deti, ako by prejavil mal a mohol. Inak povedané, pri konflikte očakával, aby impulz na stretnutie prišiel od detí, čoho sa však nedočkal, a následne na to, zvolil pasívny postoj k stretávaniu sa s deťmi. Pokiaľ ide o dcéry, z ktorých je jedna plnoletá a jedna takmer plnoletá, je ťažké v tomto období už jednoznačne zistiť, či boli dcéry ovplyvnené matkou, či otec vyvinul dostatočnú snahu o stretávanie sa s nimi, či bol otec schopný zorganizovať im program primeraný ich veku, alebo či deti boli ovplyvnené výlučne len matkou, respektíve mali na stretávanie s otcom vlastný názor. Inak povedané, odvolací súd v danom prípade však z obsahu spisu nadobudol dojem, že tak matka, ako aj otec svojím prístupom k maloletým deťom nesú svoj podiel viny na tom, aký majú maloletú deti v súčasnosti k otcovi vzťah, respektíve, na tom, ako sa spolu stretávajú, respektíve nestretávajú. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky otca týkajúce sa skutočnosti, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil majetkové pomery matky, respektíve, že matka sa zbavuje potenciálneho príjmu a to konkrétne odmietaním práce s vyšším príjmom, v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že s týmito skutočnosťami sa už podrobne v rámci svojho odôvodnenia vysporiadal súd prvej inštancie, pričom v konaní bolo nesporne preukázané, že súd prvej inštancie do príjmu matky zahrnul aj sumu 10.000,- €, ktorú matke vyplatil jej priateľ pri predaji ich bytu, a ktorú matka následne investovala do súčasnej nehnuteľnosti, čím sa zvýšili jej majetkové pomery, pričom tieto skutočnosti boli pri určovaní výšky výživného zo strany súdu prvej inštancie zohľadnené. Pokiaľ ide o príjem matky v tejto súvislosti matka uviedla, že dosahuje príjem priemerného zamestnanca t.j. farmakologicky pracujúcej v lekárni, s ohľadom na skutočnosť, že nechce slúžiť tzv. 12 - hodinové zmeny, z dôvodu starostlivosti o maloleté deti, nakoľko jej prioritou sú maloleté deti, o ktoré sa musí v poobedňajších hodinách postarať. Odvolací súd s poukazom na dôvody uvedené matkou nemohol vychádzať v danom prípade z potenciality princípu rodiča, nakoľko matka je riadne zamestnaná, v konaní pred súdom riadne preukázala výšku svojho príjmu, pričom zmyslom zbavovania sa výhodnejšieho zamestnania nie je nútiť matku pracovať na 12 - hodinové zmeny, nakoľko pri týchto byt bola síce lepšie finančne ohodnotená, avšak nemala by dostatok času a priestoru venovať sa maloletým deťom. Z týchto dôvodov potom odvolací súd k námietke otca uvedenej v rámci podaného odvolania neprihliadol. V závere svojho odvolania otec uviedol, že maloleté deti prekračujú životnú úroveň svojho otca a súčasne požiadal aby odvolací súd umožnil otcovi

splácať zaostalé výživné v mesačných splátkach. Odvolací súd udáva, že tak, ako bolo uvedené vyššie, čistý mesačný t.j. netto príjem otca je 2.033,33 €, pričom výživné na všetky tri maloleté deti je v celkovej výške 850,- € (230,- € + 310,- € + 310,- €) mesačne. Inak povedané, výživné na tri deti predstavuje výdavok z príjmu otca vo výške 42 %, čo sa odvolaciemu súdu javí byť primerané, s ohľadom na skutočnosť, že 58 % príjmu zostáva výlučne pre potreby otca, ktorý sa s maloletými deťmi nestretáva, nevenuje sa im svojou osobnou starostlivosťou, prispieva na nich výlučne finančne. Pokiaľ ide o úhradu dlžného výživného, ktoré žiadal otec uhradiť v splátkach, túto svoju požiadavku otec v rámci podaného odvolania žiadnym spôsobom neodôvodnil (iba uvedené konštatoval v rámci petitu svojho odvolacieho návrhu), a preto odvolací súd nevzhliadol dôvod povoliť otcovi splatiť dlžné výživné v splátkach. V závere odvolací súd udáva, že ani jeden z argumentov otca uvedených v rámci podaného odvolania, nebol spôsobilý spochybniť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1,2 CSP).

18. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).